

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 15/2020
22.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Деспотовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр.213/18 од 24.05.2019.године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.286/19 од 15.10.2019.године, у седници већа одржаној дана 22.01.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Деспотовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр.213/18 од 24.05.2019.године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.286/19 од 15.10.2019.године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К.бр.213/18 од 24.05.2019.године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то оштећеном ББ у укупном износу од 87.750,00 динара, а суду у износу од 16.000,00 динара, као и да плати паушал суду у износу од 3.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.286/19 од 15.10.2019.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА -адвоката Горана Деспотовића и потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр.213/18 од 24.05.2019.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Горан Деспотовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) и члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде Основног суда у Бујановцу К.бр.213/18 од 24.05.2019.године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.286/19 од 15.10.2019.године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ или да укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, док је у осталом делу захтев одбачен, јер нема прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд побијаном правноснажном пресудом повредио начело забране преиначења на штету окривљеног прописано одредбом члана 453. ЗКП (*reformatio in reius*), из разлога јер је у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде Основног суда у Бујановцу К.бр.286/17 од 23.11.2017.године, по жалбама окривљеног и његовог браниоца, а против које јавни тужилац није изјавио жалбу, изменио пресуду на штету окривљеног и то утврђивањем у чињеничном опису кривичног дела нових чињеница и околности - нових димензија средства којим је оштећеном нанета лака телесна повреда, а што је по браниоцу од значаја за правну квалификацију кривичног дела и утврђивање постојања битних елемената

кривичног дела. Као измену на штету окривљеног бранилац наводи да је окривљени раније укинутом првостепеном пресудом оглашен кривим да је оштећеном лаку телесну повреду нанео дрвеним колцем дужине 1,20 цм до 1,50 цм и дебљине 5 цм до 7 цм, док је у поновљеном поступку у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци побијане правноснажне пресуде суд навео да је дужина предметног дрвеног колца 1,20 м до 1,50 м и дебљина 5 цм до 7 цм, при чему су ове нове околности по мишљењу браниоца неповољније за окривљеног од оних које су биле утврђене у чињеничном опису кривичног дела у изреци раније укинуте првостепене пресуде.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде, нису прекршили забрану преиначења на штету окривљеног (*reformatio in peius*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног, обзиром да нису изменили пресуду на штету окривљеног АА ни у погледу правне квалификације кривичног дела, нити у погледу кривичне санкције, па ни у погледу законских обележја кривичног дела додавањем чињеница у изреку пресуде. Наиме, раније укинутом првостепеном пресудом Основног суда у Бујановцу К.бр.286/17 од 23.11.2017. године, окривљени АА је био оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и био је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора, а у поновљеном кривичном поступку окривљени је правноснажно оглашен кривим за исто кривично дело и осуђен је на исту казну затвора, са истоветним начином њеног извршења. Имајући у виду да из списка предмета произилази да су кривично-правне радње окривљеног истоветно описане и у побијаној правноснажној пресуди, као и у раније укинутој првостепеној пресуди, односно да је и раније укинутом првостепеном пресудом окривљени АА оглашен кривим да је оштећеном лаку телесну повреду нанео дрвеним колцем, то, по налажењу Врховног касационог суда, једином изменом суда у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци побијане правноснажне пресуде и то прецизирањем

димензија предметног дрвеног колца, тачније његове дужине, суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, а како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен, јер нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, при чему не прецизира која конкретно тачка члана 439. ЗКП је у питању, већ само наводи да је суд неправилно применио материјално право, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не образлаже у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Деспотовића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић